

ΜΕ ΤΟ ΧΙ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΣΙΓΜΑ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ

ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

80 ΧΡΟΝΙΑ

1945 - 2025

Β' ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2025

Αρχηγός: Δημήτριος Ραγκαβής

Υπαρχηγοί: Μαρία Ευθυμίου, Νικόλαος Καραμπέτσος, Μαρία Πονηρού

Βοηθοί Αρχηγείου: Γιώργος Καπότης, Μαρία Κουτσονίκου, Ευαγγελία Μηλιώνη

Ζωντανό, Ανθρώπινο, Αληθινό Μετόχι

Το καλοκαίρι του 1945, σε μια Ελλάδα που προσπαθεί να σταθεί ξανά στα πόδια της μετά την Κατοχή και τον Πόλεμο, η Τράπεζα της Ελλάδος κάνει ένα τολμηρό βήμα: **ιδρύει μια παιδική κατασκήνωση** για τα παιδιά των εργαζομένων της. Χωρίς πόρους, αλλά με αστείρευτη θέληση και τη βοήθεια του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού, η πρώτη κατασκηνωτική περίοδος γίνεται πραγματικότητα στην Πεντέλη. Εκεί φυτεύεται ο σπόρος ενός θεσμού που 80 χρόνια μετά συνεχίζει να ανθίζει.

Το 1947, το βλέμμα στρέφεται στους πρόποδες της Πάρνηθας, στη θέση Μετόχι – Άγιος Γεώργιος Βουρδουμπάς. Η Τράπεζα εκμισθώνει και λίγο αργότερα αποκτά τα πρώτα 50 στρέμματα. Μεθοδικά, με φροντίδα και διορατικότητα, ξεκινά η δημιουργία ενός μόνιμου κατασκηνωτικού χώρου. Ένας αρχιτέκτονας και ένας ζωγράφος αναλαμβάνουν να οραματιστούν έναν χώρο όχι απλώς αναψυχής, αλλά παιδαγωγικής και συλλογικής ζωής. Από τότε έως σήμερα, το Μετόχι δεν είναι απλώς ένας τόπος. Είναι ένα καλοκαιρινό σπίτι, μια φωλιά για χιλιάδες παιδιά και εφήβους – παιδιά εργαζομένων και εγγονών, που μεγαλώνουν σε έναν κόσμο με αξίες, συντροφικότητα και νόημα.

Η κατασκήνωση συνεχίζει τη λειτουργία της αδιάκοπα, ακόμη και μέσα σε κρίσιμες περιόδους. Μετά τον σεισμό του 1999, όταν οι εγκαταστάσεις κρίνονται ακατάλληλες, το Μετόχι δεν σταματά. Με σκηνές και containers, με την ακούραστη στήριξη της Διοίκησης και των στελεχών, η ζωή συνεχίζεται. Και το 2003–2004, ξεκινά ένα νέο, μεγάλο κεφάλαιο: η πλήρης ανακατασκευή του χώρου. Για δύο χρόνια, οι κατασκηνωτές φιλοξενούνται αλλού, ενώ το Μετόχι παραχωρείται προσωρινά στην Οργανωτική Επιτροπή των Ολυμπιακών Αγώνων «Αθήνα 2004». Το 2005, η κατασκήνωση επιστρέφει ανανεωμένη, σύγχρονη, έτοιμη να υποδεχθεί τις νέες γενιές.

Το φετινό καλοκαίρι είναι ξεχωριστό: η κατασκήνωση της Τράπεζας της Ελλάδος συμπληρώνει **80 χρόνια ζωής**. Οκτώ δεκαετίες εμπειριών που διαμορφώνουν χαρακτήρες, καλλιεργούν δεσμούς και αφήνουν ανεξίτηλο αποτύπωμα.

Στη Β' Κατασκηνωτική Περίοδο που διανύουμε, φιλοξενούμε εφήβους – παιδιά 12,13, 14, 15 και 16 ετών, με μακρά και ουσιαστική σχέση με την κατασκήνωση. Πολλά από αυτά επιστρέφουν κάθε χρόνο, με βαθιά σύνδεση με τον τόπο και την κοινότητά του.

Για εμάς, είναι συγκινητικό να βλέπουμε τους παλιούς κατασκηνωτές να ετοιμάζονται για το επόμενο βήμα: ως μελλοντικά στελέχη, ομαδάρχες, κοινοτάρχες, με διάθεση προσφοράς και με ένα αίσθημα βαθιάς ευθύνης απέναντι στον τόπο που τους μεγάλωσε. Ιδιαίτερα ξεχωριστή είναι η στιγμή που αποχαιρετούμε τα παιδιά 16 ετών, που ζουν το τελευταίο τους καλοκαίρι ως

κατασκηνωτές. Τους καμαρώνουμε για την ωριμότητά τους, την παρουσία τους, τον τρόπο που στηρίζουν τους νεότερους. Και τους περιμένουμε, αν το θελήσουν, να επιστρέψουν από του χρόνου – όχι πια ως κατασκηνωτές, αλλά ως στελέχη, συνοδοιπόροι και καθοδηγητές των επόμενων γενεών.

Όμως το Μετόχι δεν είναι μόνο τα παιδιά. Είναι και οι άνθρωποι της Τράπεζας που εργάζονται για μήνες πριν από την πρώτη άφιξη, για να είναι όλα έτοιμα. Είναι η Διοίκηση της Τράπεζας που επί οκτώ δεκαετίες στηρίζει αυτόν τον θεσμό διαχρονικά και ουσιαστικά. Είναι το προσωπικό των Παιδικών Κατασκηνώσεων που δίνει καθημερινά τον καλύτερό του εαυτό – με επαγγελματισμό, έγνοια και αγάπη.

Τα 80 χρόνια λειτουργίας δεν είναι απλώς ένα κεφάλαιο που κλείνει. Είναι μια υπόσχεση για το μέλλον. **Υπόσχεση** ότι θα συνεχίσουμε με το ίδιο πάθος, την ίδια φροντίδα και την ίδια αφοσίωση να προσφέρουμε στα παιδιά έναν χώρο ασφαλή, ζωντανό και γεμάτο έμπνευση. Έναν χώρο όπου κάθε παιδί θα μπορεί να ανακαλύπτει τον εαυτό του, να χτίζει φιλίες και να συλλέγει στιγμές που θα θυμάται για μια ζωή. Τελικά, το Μετόχι συνεχίζει – γιατί είναι κάτι πολύ περισσότερο από μια κατασκήνωση. **Είναι ένας τόπος που καλλιεργεί αξίες και ενώνει γενιές.** Και όσο υπάρχουν παιδιά που γελούν, που ονειρεύονται, που τραγουδούν, που θέλουν να βρίσκονται εδώ, το Μετόχι θα είναι **Ζωντανό. Ανθρώπινο. Αληθινό.**

Μαρία Μουστάκα

Γενική Επόπτης

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ
ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

80 ΧΡΟΝΙΑ
1945 - 2025

Β' ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2025

80 Χρόνια Κατασκήνωση – 20 Χρόνια Μαζί Της

Φέτος, η κατασκήνωσή μας γιορτάζει τα **80 της χρόνια!** 80 καλοκαίρια γεμάτα παιχνίδια, γέλια, τραγούδια, ιστορίες γύρω από τη φωτιά και φιλίες που κρατούν για πάντα. Κι εγώ, έχω την τύχη να είμαι μέρος αυτής της ιστορίας εδώ και **20 χρόνια!**

Ξεκίνησα κι εγώ κάποτε σαν παιδί, με την καρδιά μου να χτυπά από ενθουσιασμό στην πρώτη μου άφιξη. Θυμάμαι ακόμα την πρώτη μου ομαδάρχισσα, το πρώτο μου τραγούδι στο συσσίτιο, το πρώτο μου μπάνιο στη θάλασσα με την ομάδα. Κάθε καλοκαίρι που περνούσε, έφερνε μαζί του νέες αναμνήσεις και φίλους που έγιναν οικογένεια.

Σήμερα, ως αρχηγός, έχω την τιμή να βλέπω από κοντά πώς συνεχίζεται αυτό το μαγικό ταξίδι. Παιδιά που έρχονται για πρώτη φορά και φεύγουν με την καρδιά γεμάτη εμπειρίες. Ομαδάρχισσες και ομαδάρχες που δίνουν τον καλύτερό τους εαυτό. Μια ομάδα ανθρώπων που κάνει την κατασκήνωση όχι απλώς έναν χώρο – αλλά **ένα σπίτι για όλους μας.**

Η κατασκήνωση δεν είναι μόνο οι σκηνές, τα παιχνίδια, οι κανόνες και τα προγράμματα. Είναι τα πρόσωπα, τα χαμόγελα, οι αγκαλιές, τα «ευχαριστώ» και τα «θα τα ξαναπούμε του χρόνου!».

Χρόνια πολλά, αγαπημένα μας κατασκήνωση!

Σε ευχαριστώ για όλα όσα μου έχεις χαρίσει.

Και για όλα όσα συνεχίζεις να χαρίζεις σε κάθε παιδί που περνά την πύλη σου.

Με αγάπη,

Δημήτριος Ραγκαβής

Αρχηγός

Μετόχι και Gen Z

Πόσες γενεές έχουν φιλοξενηθεί στο Μετόχι, πριν ακόμα η κάθε γενιά αποκτήσει όνομα και συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, πόσα παιδιά έχει μαγέψει αυτός ο τόπος και γυρίζουν ξανά και ξανά κάθε καλοκαίρι, πόσα πρωτάκια έχουν γίνει φοιτητές και μετά γονείς;

Στην Α' περίοδο οι ομαδάρχες μας και στη Β' περίοδο οι κατασκηνωτές μας, τα μεγαλύτερα παιδιά μας, όλα μέλη της γενιάς

των Zoomers -γεννημένα ανάμεσα στα έτη 1997-2012- μιας γενιάς που διεκδικεί, που απαιτεί άμεση αναγνώριση του κόπου και της αξίας της, που σκέφτεται και λειτουργεί με χρόνους social media, που διεκδικεί όσο κανείς την ανεξαρτησία της, τον σεβασμό στα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα και δείχνει ουσιαστικό ενδιαφέρον για την ψυχική υγεία – που δεν έχει απολύτως καμία σχέση με εμάς την Gen X (1965-1980) και τους Millennials (1981-1996) – ένα πραγματικό χάσμα γενεών που καθημερινά δημιουργεί διχογνωμίες και αντιπαλότητες.

Επιμένουμε σθεναρά στην απόφαση να μην επιτρέπουμε την χρήση των κινητών τηλεφώνων, προσπαθώντας να παρακινήσουμε τα παιδιά να διαβάσουν, να συζητήσουν, να κοιμηθούν, να μείνουν λίγο μόνα τους με τον εαυτό τους, να μην αποζητούν τα likes για αυτοεπιβεβαίωση.

Ο πόλεμος αναλογικής και ψηφιακής εποχής, άνισος: σα να χάνουν τα παιδιά μας την επαφή με τον έξω κόσμο κι αισθάνονται ανασφάλεια και ανησυχούν ότι δεν θα είναι μέτοχοι στις εξελίξεις - και όλοι εμείς οι μεγάλοι, ανησυχούμε πως δεν ζουν πραγματικά και προσπαθούμε να τους μεταφέρουμε πως, ακόμα κι εάν οι ανησυχίες τους επαληθευτούν, είναι μέτοχοι στο Μετόχι.

Μήπως τελικά χωρίς λόγο ανησυχούμε και οι μεν και οι δε; και η γενιά αυτή θα συνεχίσει με τον δικό της τρόπο και τελικά θα μεγαλώσει τα παιδιά της με τις δικές της, προσαρμοσμένες στην εποχή, ανησυχίες και με τις δικές της έγνοιες.

Ας διατηρήσουμε το Μετόχι μας για τις επόμενες γενεές, ας γεφυρώσουμε το παρελθόν και το μέλλον μέσα από αυτόν το μαγικό τόπο.

Άννα Ναδάλη

Αναπληρώτρια Γενικής Επόπτη

Ο Γύρος του Μετοχίου σε 80 χρόνια

Ο τίτλος της φετινής β' κατασκηνωτικής περιόδου αναδεικνύει τη διαρκή πορεία της κατασκήνωσης, ένα ταξίδι που ξεκίνησε πριν 80 χρόνια και συνεχίζεται γεμάτο ζωντάνια και εμπειρίες χωρίς να φαίνεται να έχει τέλος. Κάθε επέτειος μας δίνει την ευκαιρία να σταθούμε για λίγο, να κοιτάξουμε πίσω και να σκεφτούμε όλα όσα έχουμε ζήσει εδώ.

Όταν μιλάμε για μια κατασκήνωση, σίγουρα το πρώτο που σκεφτόμαστε είναι η οργάνωση, η δουλειά και η φροντίδα που απαιτείται για να συνεχίσει να λειτουργεί σωστά κάθε χρόνο. Όμως, αν πραγματικά προσπαθήσουμε να αποτιμήσουμε την αξία αυτής της εμπειρίας, θα δούμε ότι η ανταμοιβή δεν μπορεί να μετρηθεί με τον παραδοσιακό τρόπο.

Τι είναι αυτό που κρατάει τους μεγαλύτερους κατασκηνωτές να επιστρέφουν κάθε χρόνο, με την ίδια ανυπομονησία και χαρά σαν την πρώτη φορά; Είναι η σύνδεση με έναν τόπο που έχει γίνει κομμάτι της δικής τους ιστορίας, οι άνθρωποι που έχουν γίνει φίλοι και η αίσθηση του ότι είναι μέρος ενός ταξιδιού που συνεχίζεται με κάθε νέα κατασκηνωτική περίοδο.

Η επιστροφή κάθε καλοκαίρι εδώ δεν είναι απλώς για τις δραστηριότητες ή τις ανέσεις, αλλά για τη μοναδική ατμόσφαιρα που δημιουργείται από τη συντροφικότητα, τη συνεργασία και την ομαδικότητα. Οι φιλίες που γεννιούνται εδώ, η αίσθηση της ομάδας και η επαφή με τη φύση, είναι αυτές που κάνουν τη διαφορά. Και για τα μεγαλύτερα παιδιά, η κατασκήνωση δεν είναι πια απλώς μια εμπειρία που περνά, αλλά μια συνεχής διαδικασία, μια εξελισσόμενη περιπέτεια στην οποία ξαναβρίσκουν την εαυτούς τους, μαθαίνουν, αναπτύσσονται και ανακαλύπτουν ξανά τον κόσμο γύρω τους με άλλη ματιά.

Έτσι, η αξία της κατασκήνωσης δεν περιορίζεται στις πρώτες εντυπώσεις. Είναι το πώς αυτή η εμπειρία επανέρχεται, χρόνο με τον χρόνο, και προσφέρει κάτι νέο, κάτι διαφορετικό. Μια κατασκήνωση δεν είναι μόνο μια ανάμνηση, αλλά μια διαρκής πηγή έμπνευσης και συναισθημάτων, που συνεχίζει να "καλλιεργεί" νέες γενιές.

Χρόνια πολλά, Μετόχι! Να τα εκατοστήσεις!

Κωνσταντοπούλου Σταυρούλα

Βοηθός Γενικής Επόπτη

Για την αύρα

Η αύρα...

Δεν την νιώθουν όλοι. Εγώ σίγουρα την νιώθω μετά από 16 καλοκαίρια και 21 κατασκηνωτικές περιόδους. Τα γήπεδα και αρκετές εγκαταστάσεις είναι τουλάχιστον 50 χρόνια. Η πισίνα είναι η ίδια από το 1970. Πόσα παιδιά θα έχουν βουτήξει εκεί...

Κοιμόμαστε 5 ώρες, πονάνε τα πόδια μας από την ορθοστασία, φωνάζουμε και σκεφτόμαστε κάθε μέρα, ώρα και λεπτό πως θα περάσουν καλά 300 παιδιά. Και είμαστε ακόμη εδώ όπως κάθε καλοκαίρι. Το Μετόχι είναι μια καλοκαιρινή παγίδα. Παίρνουμε άδεια από τις δουλειές μας, ερχόμαστε παράλληλα με την εξεταστική των σπουδών μας γιατί πολύ απλά το Μετόχι είναι μια βασική προτεραιότητα της ζωής μας. Όσα άρθρα και να γράψω δεν θα καταλάβει κανένας πως νιώθω ή πώς είναι να είσαι μέρος αυτής της ομάδας - οικογένειας του Μετοχίου.

Σκεφτείτε απλά ότι όσους φίλους μου έχω φέρει ως στελέχη, μου λένε "ευχαριστώ που με έφερες στην κατασκήνωση", κλαίνε όταν φεύγουν, θέλουν να ξανά έρθουν την επόμενη χρονιά και άμα δεν μπορέσουν στεναχωριούνται σαν να είναι μέλη της κατασκήνωσης από χρόνια.

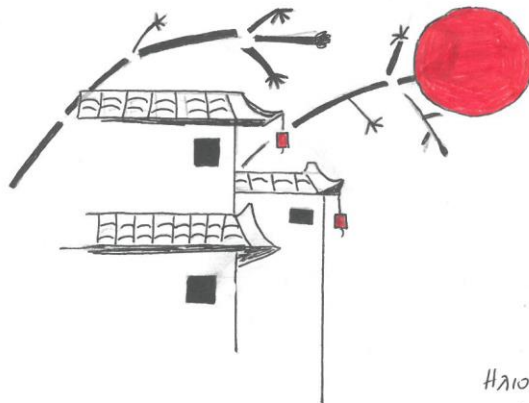
Εν κατακλείδι, εδώ κάπου κυλάει ένα δάκρυ... γιατί είμαι 24 χρονών και οι υποχρεώσεις της ζωής αυξάνονται δυσανάλογα με τις πιθανότητες να έρχομαι στο Μετόχι.

Ελπίζω φέτος να μην είναι η τελευταία μου χρόνια και να επιστρέψω κάποια στιγμή στο μέλλον για την τελευταία μου χρονιά.

Χρόνια πολλά Μετόχι μου!

Νικόλας Καραμπέτσος

Υπαρχηγός

Ηλιοπούλου
Αντριάννα
205

Άντε άλλη μια χρονιά

Φέτος το Μετόχι μας κλείνει 80 χρόνια!

80 χρόνια ζωής, παιδιών, τραγουδιών, γέλιων, αναμνήσεων και συγκινήσεων την τελευταία μέρα. Και κάπου μέσα σε αυτή την τεράστια ιστορία μετράω και εγώ 18 καλοκαίρια στην Πάρνηθα.

Ξεκίνησα στα 7 μου και τώρα στα 25 μου είμαι πλέον υπαρχηγός - όχι από συνήθεια, αλλά επειδή δεν θα μπορούσα να είμαι πουθενά αλλού. Γιατί σε αυτό το μέρος ανήκουμε. Δεν είναι απλά μια κατασκήνωση. Είναι κάτι που δεν μπορείς να εξηγήσεις εύκολα στον έξω κόσμο.

Εδώ είναι οι άνθρωποι, οι σχέσεις, τα χαμόγελα και το "άντε άλλη μια χρονιά", που τελικά σημαίνει δεν θέλω να τελειώσει.

Μέσα σε αυτά τα 80 χρόνια, δεν είμαστε απλά "ένα ακόμα καλοκαίρι". Είμαστε ένα κομμάτι ιστορίας αυτού του μέρους και τώρα εσείς γράφετε το επόμενο κεφάλαιο. Εγώ ήμουν για χρόνια από την άλλη πλευρά - στην κοινότητα, στην ομάδα, στην παρέα. Τώρα είμαι εδώ για να βοηθάω, να σας ακούω και να φροντίσω να περάσετε ένα αξέχαστο καλοκαίρι πάνω στο βουνό.

Δεν ξέρω που θα βρισκόμαστε του χρόνου, αλλά θα θυμόμαστε όλοι ότι ήμασταν μέρος κάτι πολύ μεγαλύτερου. Κάτι που κρατάει 80 χρόνια, επειδή κάθε παιδί που πέρασε από εδώ, το κράτησε ζωντανό.

Οπότε... ευχαριστώ για τις στιγμές και τα γέλια που μου χαρίσατε. Γιατί εσείς κάνετε αυτή την κατασκήνωση να συνεχίζει να υπάρχει και να έχει νόημα.

Χαρούμενα 80στα γενέθλια Μετόχι! Και σε ακόμα περισσότερα!

Μαρία Ευθυμίου

Υπαρχηγός

Και πάλι εδώ. Τόσο ίδια, μα τόσο διαφορετικά.

Άλλη μια χρονιά με βρίσκει στο Μετόχι. Μια κατασκηνωτική περίοδος ξεκινά με μια ευχάριστη «αντίθεση».

Πάλι εδώ, αλλά... αλλιώς. Από βοηθός αρχηγείου σε υπαρχηγός. Από τα τηλέφωνα, τα μεγάφωνα και τις αφιερώσεις, στον γύρο της κατασκήνωσης, στις δραστηριότητες, στις κοινότητες.

Τα συναισθήματα όμως παραμένουν ίδια, αλλά μεγαλώνουν. Η αγάπη για τους ανθρώπους που από άγνωστοι έγιναν αγαπημένοι φίλοι. Το ίδιο όραμα να φτιάξουμε το πιο μαγικό, ασφαλές και χαρούμενο μέρος για τα παιδιά. Η χαρά της επανασύνδεσης με τους μικρούς κατασκηνωτές και τις μικρές κατασκηνώτριες, αλλά και της γνωριμίας με τους καινούργιους.

Οι συνήθειες όμως παραμένουν ίδιες, αλλά γράφονται νέες ιστορίες. Το ξύπνημα στις 9 την Κυριακή, το μπάρμπεκιου της Παρασκευής, τα πάρτι, οι κραυγές στη σημαία...

Δεν θα χωρέσουν ποτέ όλα αυτά σε μία σελίδα. Ούτε σε ένα άρθρο. Ούτε σε μια φωτογραφία ή σε μια ανάρτηση. Χαίρομαι όμως που μου δόθηκε η ευκαιρία να τα ζήσω ξανά. Χαίρομαι που μπορώ να τα δω μέσα από άλλο πρίσμα. Χαίρομαι που *είμαι ακόμα εδώ*. Γιατί αυτό είναι το Μετόχι. Ίδιο και διαφορετικό.

Η Υπαρχηγός

Πονηρού Μαρία

Από το γραφείο... στην καρδιά της κατασκήνωσης

Β' περίοδος... η αρχή του τέλους για τη φετινή κατασκηνωτική σεζόν. Τα μεγάλα παιδιά αυτής της περιόδου φέρνουν μαζί τους περισσότερες εμπειρίες και μια διαφορετική ενέργεια...

Κι ενώ η επαφή του γραφείου με την καθημερινότητα της κατασκήνωσης είναι περιορισμένη, το δέσιμο με τους ανθρώπους και τον χώρο δυναμώνει μέρα με τη μέρα. Βλέπεις πόσο πολύ απολαμβάνουν όλοι αυτό που κάνουν – τόσο τα στελέχη όσο και οι κατασκηνωτές.

Τα στελέχη δίνουν τον καλύτερό τους εαυτό, με υπευθυνότητα και αγάπη προς τα παιδιά, και δείχνουν να το ζουν πραγματικά. Όσο για τα παιδιά... ξέρουν πια τα κατατόπια – και τα αγαπούν!

Και αυτό που μένει τελικά είναι οι σχέσεις που χτίζονται στη διάρκεια αυτού του σύντομου – αλλά γεμάτου εμπειρίες – ταξιδιού.

Κάπως έτσι, φτάσαμε να γιορτάζουμε **80 χρόνια Μετόχι!**

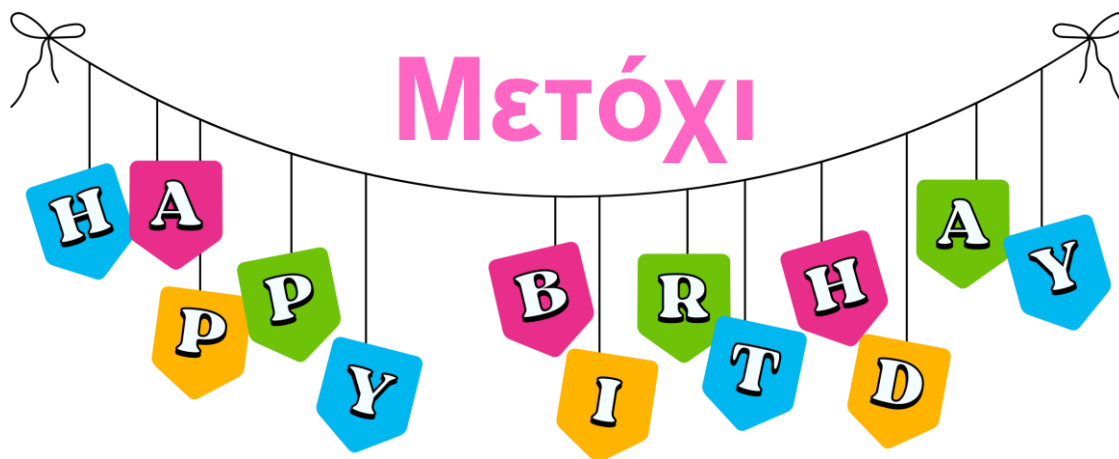
Ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όσους μου έδωσαν την ευκαιρία να γνωρίσω έναν κόσμο που μέχρι πρόσφατα μου ήταν άγνωστος – και να τον νιώσω γνώριμο και οικείο.

Χρόνια πολλά, Μετόχι!

Εις το επανιδείν.

Μαίρη Γανοχωρίτη

Τμήμα Παροχών Προσωπικού

Τα μαγικά υλικά

80 καλοκαίρια Μετόχι, και εγώ, ο επιστάτης, με γεμάτα χέρια, πάντα σε δράση! Αν η κατασκήνωση ήταν ένας οργανισμός, εγώ θα ήμουν σίγουρα τα «χέρια» και τα «πόδια» του, τρέχοντας με τις σακούλες γεμάτες ψώνια, έτοιμος να καλύψω κάθε ανάγκη. Είτε πρόκειται για μια νέα δραστηριότητα, είτε για την καθημερινή συντήρηση της κατασκήνωσης, πάντα υπάρχει κάτι να φέρω ή να φτιάξω!

Ο ρόλος μου όμως δεν είναι μόνο να είμαι παρών στην καλοκαιρινή «ανάσταση» του Μετοχίου. Είμαι και αυτός που φέρνει τα «μαγικά υλικά» για να γίνουν πραγματικότητα όλες οι δημιουργικές ιδέες των στελεχών και του αρχηγείου: πινέλα, μπογιές, κουβάδες, λάστιχα, πούπουλα, γλωσσοπίεστρα, καλαμάκια, κορδέλες, γκλίτερ... και, φυσικά, τα ξεχασμένα ζαχαρωτά για το πιο γλυκό και ανεπανάληπτο Λούνα Παρκ!

Η φύση κοιμάται ήρεμα μέχρι να έρθετε εσείς, οι κατασκηνωτές, και τότε όλα ξαφνικά γεμίζουν φωνές, χαμόγελα, ιστορίες και... φυσικά, τις άπειρες λίστες αγορών για τις επόμενες δραστηριότητες!

Φέτος, όμως, είναι διαφορετικό. Το Μετόχι μας γιορτάζει τα 80 του χρόνια! 80 ολόκληρα καλοκαίρια γεμάτα τραγούδια, ιστορίες, σκηνές και χαρούμενες καρδιές. Και μέσα σε αυτή την πορεία, δεν μπορώ παρά να αναφερθώ σε όλους όσους, όλα αυτά τα χρόνια, δούλεψαν ακούραστα για να φτιάξουμε αυτόν τον παράδεισο στον οποίο ζούμε κάθε καλοκαίρι. Όλους αυτούς που, με κόπο και μεράκι, διαμόρφωσαν τις υποδομές που μας επιτρέπουν να ζούμε την κατασκήνωση όπως τη γνωρίζουμε σήμερα.

Χρόνια Πολλά, Μετόχι μας! Για τα 80 χρόνια που πέρασαν, και για όλα όσα έρχονται.

«Άραγε θυμήθηκα τα ζαχαρωτά, ή θα κάνουμε Λούνα Παρκ με ρύζι;!»

Γιάννης Τσιούνιας

Ο κουβαλητής επιστάτης

«Μόνος... ούτε στον Παράδεισο»

Έχετε φανταστεί ποτέ την κατασκήνωση χωρίς την παρέα σας; Στην Επιμελητεία πάντως, το πιθανότερο είναι να πετύχετε ή τον Μιχάλη ή τον Γιάννη σε βάρδιες. Από τις 6:30 το πρωί, που πάμε να πάρουμε το ψωμί, μέχρι αργά το βράδυ, είμαστε έτοιμοι να σας λύσουμε κάθε πρόβλημα.

Αν ήμασταν τραγούδι, θα ήμασταν το «Μόνος μου» του Αντώνη Ρέμου.

Αν ήμασταν ζώο, θα ήμασταν μια μοναχική αλεπού.

Αν ήμασταν αθλητές, θα ήμασταν δρομείς σε μαραθώνιο.

Αν ήμασταν περιοχή, θα ήμασταν ένα ορεινό χωριό στον Έβρο.

Οπότε, όταν μας χρειαστείτε, μην διστάσετε να μας μιλήσετε, κι εμείς πιθανόν να θέλουμε την παρέα σας! Μπορεί να θέλετε το παγωτό σας· ελάτε να μας το ζητήσετε! Μπορεί να χρειάζεστε ένα μαξιλάρι· πιθανόν να το έχουμε ήδη δώσει πριν καν το σκεφτείτε! Ακόμα κι αν έπεσε το ρεύμα, μπορούμε να σας «χαρίσουμε» έναν φακό – πρέπει όμως να τον επιστρέψετε!

Ωστόσο, κάθε μέρα στο Μετόχι είναι μια νέα περιπέτεια. Γι' αυτό, ακόμα και αν μας συναντήσετε σε κάποιο πάρτι, μην ξαφνιαστείτε... πιθανότατα είμαστε οι guest καλεσμένοι που θα φροντίσουν αυτό να γίνει καλύτερο!

Μιχάλης Τρουλλινός – Προϊστάμενος Επιμελητείας

Γιάννης Αρβανιτάκος – Υπάλληλος Επιμελητείας

Βοηθοί αρχηγείου:

πίσω από το μικρόφωνο, μέσα στην καρδιά της κατασκήνωσης

Αν το Μετόχι είχε φωνή, θα ήταν σίγουρα η φωνή του μικροφώνου. Αυτή που κάθε πρωί μας ξυπνάει με χαμόγελο, αυτή που κάθε μεσημέρι μας φωνάζει στην τραπεζαρία για φαγητό και κάθε βράδυ μας καληνυχτίζει με το ιερό τρίπτυχο: πόδια, δόντια, ύπνο. Κι αν το Μετόχι είχε καρδιά, θα ήταν το αρχηγείο – εκεί όπου όλα περνούν, όλα ξεκινούν και όλα οργανώνονται. Και κάπου ανάμεσα σε excel, τηλέφωνα και ηχεία, υπάρχουμε εμείς: οι βοηθοί αρχηγείου.

Φέτος, η κατασκήνωση μας σβήνει 80 κεράκια. Ογδόντα χρόνια ιστορίας, γέλιου, παιδικών φωνών και στιγμών που γράφονται στην ψυχή, όχι μόνο στο χαρτί. Είμαστε απίστευτα περήφανοι που βρισκόμαστε εδώ, στο κέντρο αυτής της πολύχρωμης φασαρίας, να κρατάμε ζωντανό τον παλμό της κατασκηνωτικής καθημερινότητας.

Μπορεί να μην κάνουμε βουτιές στην πισίνα ή κατασκευές με πηλό, αλλά κάνουμε κάτι άλλο εξίσου σημαντικό: είμαστε η "γέφυρα" μεταξύ στελεχών, κατασκηνωτών και γονιών. Και μπορεί στο αρχηγείο να μην έχει πάντα ησυχία, αλλά έχει πάντα αγάπη. Και Excel. Πολλά Excel.

Δεν είναι όμως μόνο οι ευθύνες. Είναι και οι στιγμές. Το «ευχαριστώ» ενός γονιού στο τηλέφωνο. Το βλέμμα του παιδιού που σε αναγνωρίζει από τη φωνή και σου χαμογελάει. Όλα αυτά χτίζουν κάτι που δε χωράει ούτε σε κουτάκι Excel, ούτε σε αναφορά σίτισης.

Το Μετόχι δεν είναι απλώς κατασκήνωση. Είναι καλοκαίρι, είναι ρίζες, είναι παράδοση. Και εμείς, οι φετινοί βοηθοί αρχηγείου, είμαστε περήφανοι που βάζουμε το μικρό λιθαράκι μας σε αυτή τη μεγάλη, 80χρονη ιστορία.

Φέτος, λοιπόν, αφιερώνουμε αυτό το άρθρο στο Μετόχι μας. Σ' αυτή την κατασκήνωση που μας έμαθε πως η ευθύνη μπορεί να χωρέσει μέσα σε ένα γέλιο και πως οι πιο ωραίες ιστορίες ξεκινούν από μια καλημέρα στο μικρόφωνο.

Χρόνια πολλά, Μετόχι. Είσαι το καλοκαίρι μας – και φέτος, πιο πολύ από ποτέ, είσαι η ιστορία μας.

Με αγάπη,

Οι Βοηθοί Αρχηγείου

Καπότης Γιώργος

Κουτσονίκου Μάρα

Μηλιώνη Ευαγγελία

Για πάντα εδώ

Ένα από τα πράγματα που με κάνουν να θαυμάζω την τέχνη της μουσικής είναι η ικανότητα που έχει να μας μεταφέρει πίσω στον χρόνο. Σε εκείνο το σημείο, οι μελωδίες παύουν να συντίθενται από νότες, αλλά από αναμνήσεις, μυρωδιές, χαμόγελα, καλοκαίρια, παιδικές φωνές. Στην κατασκήνωσή μας, στο δικό μας Μετόχι, η μουσική είναι κάτι πολύ περισσότερο από μια δραστηριότητα. Είναι το νήμα που μας ενώνει. Είναι η κοινή γλώσσα που δεν χρειάζεται λέξεις. Μας διδάσκει συνεργασία, συνύπαρξη, σεβασμό και χαρά. Ένα απλό πρωινό μπορεί κανείς να δει κάτι μαγικό: Παιδιά που δεν είχαν μιλήσει ποτέ μεταξύ τους, να τραγουδούν δίπλα-δίπλα. Παιδιά που διστάζουν να εκφραστούν, να «ξεκλειδώνονται» μελωδικά. Παιδιά που μαθαίνουν πως κάθε φωνή είναι σημαντική - είτε δυνατή είτε σιγανή - γιατί όλες μαζί φτιάχνουν την αρμονία. Γιατί μουσική είναι οι νότες που θα θυμούνται όταν μεγαλώσουν · όταν ξαναβρούν τυχαία το τραγούδι κάπου και πουν: «Αυτό το τραγουδούσαμε στην κατασκήνωση...Θυμάσαι;»

Ως μουσικός, δεν υπάρχει τίποτα πιο συγκινητικό από το να βλέπεις ένα παιδί να φεύγει με τραγούδια στην καρδιά. Γιατί ξέρεις ότι αυτά τα τραγούδια θα γίνουν μέρος του, θα κουβαλούν μνήμες, φίλους, καλοκαίρια και έναν ήλιο που δεν δύει ποτέ.

Ανάμεσα λοιπόν σε μικρούς και μεγάλους κατασκηνωτές, μπορώ να δω και τον εαυτό μου κάπου στο βάθος, να του ψιθυρίζω να τραγουδάει δυνατά. Δυνατά, φάλτσα, με ενθουσιασμό. Να τραγουδάει μέσα από τις μελωδίες. Γιατί μέσα από αυτές μαθαίνουμε να ακούμε και να ανήκουμε. Κι αυτή είναι η πιο όμορφη συμφωνία.

Για πάντα εδώ!

Σεραϊνα Παπαγεωργίου

Στέλεχος Μουσικής

Ένα Μαγικό Παιδαγωγικό Εργαλείο

Στην καθημερινότητα της κατασκήνωσης, ανάμεσα στα παιχνίδια, στις ομάδες και στα τραγούδια, υπάρχει ένας χώρος που μοιάζει μαγικός. Είναι η σκηνή – εκεί όπου τα παιδιά φορούν ρόλους, παίζουν ιστορίες και γίνονται για λίγο... κάποιος άλλος. Αυτός ο κόσμος του θεάτρου, πέρα από τη χαρά και τη διασκέδαση που προσφέρει, έχει και κάτι ακόμα: είναι ένα ισχυρό παιδαγωγικό εργαλείο. Ένας τρόπος για τα παιδιά να αναπτυχθούν, να εκφραστούν, να συνεργαστούν – και να βρουν τη δική τους φωνή.

Το θέατρο ενεργοποιεί τη φαντασία. Μέσα από ρόλους, σκηνικά, σενάρια και παιχνίδια ρόλων, τα παιδιά μαθαίνουν να σκέφτονται ελεύθερα, να βρίσκουν λύσεις, να μεταμορφώνουν καθημερινά αντικείμενα σε κάτι μαγικό. Η δημιουργικότητα που χτίζεται στο θεατρικό παιχνίδι, μεταφέρεται και σε άλλους τομείς της ζωής τους – στο γράψιμο, στη συνεργασία, στη λήψη αποφάσεων.

Ταυτόχρονα, το θέατρο ενθαρρύνει την έκφραση συναισθημάτων και την επικοινωνία. Παιδιά που συνήθως διστάζουν να μιλήσουν δυνατά ή να εκτεθούν, βρίσκουν στο θεατρικό πλαίσιο έναν ασφαλή χώρο να ξεδιπλωθούν. Μέσα από τους ρόλους, μαθαίνουν να μπαίνουν στη θέση του άλλου, να νιώθουν, να κατανοούν – και τελικά να χτίζουν ενσυναίσθηση. Και αυτό είναι κάτι που δεν διδάσκεται εύκολα με θεωρία· αλλά βιώνεται μέσα από το παιχνίδι.

Το θέατρο, όμως, δεν σταματά εκεί. Η θεατρική διαδικασία απαιτεί συνεργασία, πειθαρχία, σεβασμό στον χρόνο και στον λόγο του άλλου. Παιδιά με υπερκινητικότητα ή με δυσκολία στη συγκέντρωση, συχνά ανταποκρίνονται θετικά σε αυτό το πλαίσιο. Η πρόβα γίνεται εργαλείο πειθαρχίας, και η σκηνή χώρος συνύπαρξης και αποδοχής.

Σε αντίθεση με την απλή διδασκαλία, το θέατρο βασίζεται στο βίωμα. Ένα θεατρικό σκετς για τον σχολικό εκφοβισμό, για τη φιλία ή την αλληλεγγύη μπορεί να "μιλήσει" στα παιδιά πολύ περισσότερο από μια διάλεξη. Η βιωματική εμπειρία φτάνει βαθύτερα. Το θέατρο δεν διδάσκει απλώς γνώσεις – καλλιεργεί αξίες.

Στην κατασκήνωση, το θέατρο είναι πολλά περισσότερα από μια παράσταση στο επισκεπτήριο. Είναι ένα καθημερινό εργαστήρι έκφρασης, δημιουργίας και σχέσης. Είναι το σημείο όπου τα παιδιά ξεπερνούν τους φόβους τους, ακούν, γελούν, συγκινούνται – και, τελικά, μεγαλώνουν. Το θεατρικό παιχνίδι δεν φτιάχνει απαραίτητα ηθοποιούς. Φτιάχνει σκεπτόμενους, συναισθηματικά έξυπνους και συνεργάσιμους ανθρώπους. Και αυτή, ίσως, είναι η πιο ουσιαστική «παράσταση» που αξίζει να χειροκροτήσουμε όλοι.

Ιωάννα Σασσάλου

Στέλεχος Θεάτρου

Η μαγεία της βιβλιοθήκης

Στην καρδιά της κατασκήνωσης κρύβεται ένας μικρός θησαυρός που πολλοί αγαπούν, η βιβλιοθήκη μας! Ένας χώρος γεμάτος φαντασία, γνώση, χαμόγελα και παιχνίδι. Εδώ, τα παιδιά δεν έρχονται μόνο για να δανειστούν ένα βιβλίο και να το διαβάσουν ήσυχα στη σκιά. Έρχονται για να ζήσουν εμπειρίες, να δημιουργήσουν αναμνήσεις, να γελάσουν, να παίξουν, να μοιραστούν.

Είναι το στέκι του UNO, η αρένα του σκακιού, το σαλόνι των επιτραπέζιων και, κάποιες φορές, το πιο αστείο “καφενεδάκι” της κατασκήνωσης, γεμάτο παιδικά σχόλια, πειράγματα και φανταστικές ιστορίες. Κάθε μέρα, η βιβλιοθήκη γεμίζει με δεκάδες μικρούς κατασκηνωτές που επιλέγουν να περάσουν τον χρόνο τους σε έναν χώρο χαλάρωσης και δημιουργικότητας. Έναν τόπο όπου η φαντασία συναντά την παρέα και η σκέψη βρίσκει χώρο να ανθίσει.

Είναι μια γλυκιά υπενθύμιση πως η φαντασία δεν χρειάζεται οθόνες. Ότι η σύνδεση μεταξύ των παιδιών μπορεί να χτιστεί με λέξεις, βλέμματα και στιγμές. Η βιβλιοθήκη είναι μια παύση μέσα στη φασαρία της ημέρας. Όχι για να σταματήσουμε, αλλά για να ξαναγεμίσουμε τις μπαταρίες της δημιουργικότητας και της ψυχής μας.

Η αξία της δεν περιορίζεται στα ράφια γεμάτα βιβλία. Είναι καταφύγιο, σταθμός χαράς και συντροφικότητας. Είναι το μέρος όπου τα παιδιά μαθαίνουν να συνεργάζονται, να συγκεντρώνονται, να σέβονται και το πιο σημαντικό να περνούν όμορφα, γελώντας με την ψυχή τους.

Η βιβλιοθήκη δεν είναι απλώς ένας ήσυχος χώρος. Είναι μια μικρή κοινότητα μέσα στην κατασκήνωση. Και για πολλά παιδιά, γίνεται το αγαπημένο τους μέρος.

Κάθε μέρα, μέσα σε αυτό το μικρό, μαγικό στέκι γεννιέται κάτι όμορφο. Μια νέα φιλία, ένα καινούριο ενδιαφέρον, μια ήρεμη στιγμή ή ένα ξέσπασμα γέλιου. Και ίσως τελικά, εκεί να κρύβεται το αληθινό μυστικό της κατασκήνωσης, στις μικρές, καθημερινές στιγμές που μας θυμίζουν πόσο υπέροχο είναι να είσαι παιδί.

Ξένια Ντίνου

Στέλεχος Βιβλιοθήκης

80 χώρες, 80 τρόποι να πεις “Χρόνια Πολλά”

Στο Μετόχι, φέτος, ταξιδέψαμε.

Όχι με πλοία και αεροπλάνα, αλλά με ψαλίδια, κόλλες, μαρκαδόρους και πολύχρωμες ιδέες.

Η χειροτεχνία μας έγινε χάρτης, και κάθε κοινότητα πήρε το δικό της κομμάτι του κόσμου.

Από την Ιταλία μέχρι την Χιλή, και από την Ιαπωνία ως την Αίγυπτο, τα παιδιά έμαθαν πώς λέγεται το “Χρόνια Πολλά” σε διαφορετικές γλώσσες και το ζωγράφισαν με τρόπο μοναδικό.

Μέσα από τα έργα τους, γυρίσαμε πίσω στο παρελθόν, θυμηθήκαμε παλιές κατασκευές, παραδοσιακές τεχνικές, ξεχασμένα υλικά.

Και μετά προχωρήσαμε στο σήμερα – όπου τα χαρτόνια γεμίζουν με έντονα χρώματα,

τα γράμματα μιλούν όλες τις γλώσσες του κόσμου, και τα παιδιά συνεργάζονται για να φτιάξουν κάτι όμορφο και δικό τους.

Κάθε κατασκευή, μια μικρή ιστορία.

Κάθε ομάδα, μια μικρή γιορτή.

Κάθε λέξη, ένα “Χρόνια Πολλά” από άλλη γωνιά του πλανήτη – κι όμως, όλα ενώνονται εδώ, σ’ αυτή τη μικρή γωνιά του κόσμου, που λέγεται Μετόχι και φέτος σβήνει 80 κεράκια.

Εδώ, τα παιδιά δε φτιάχνουν απλώς χειροτεχνίες. Χτίζουν γέφυρες. Από χώρα σε χώρα, από παιδί σε παιδί.

Γιατί η δημιουργία ενώνει, γεφυρώνει, μιλάει πιο δυνατά κι από τις λέξεις.

Αυτό το καλοκαίρι, μάθαμε ότι μπορείς να πεις “Χρόνια Πολλά”,

με ένα χαμόγελο,
με ένα ψαλίδισμα,
με λίγη κόλλα στα δάχτυλα,
και πολλή χαρά στην καρδιά.

Βαρβάρα Τσούπρου και Ξένια Σατρατζέμη

Στελέχη Χειροτεχνίας

Ένας κύκλος που κλείνει;

Από παιδί ζούσα την κατασκήνωση με θαυμασμό, έγινα ομαδάρχισσα που ζούσα με ευθύνη, και στη συνέχεια στέλεχος που ζούσα με προσφορά. Το Μετόχι δεν ήταν απλώς ένας καλοκαιρινός προορισμός, ήταν ένας ολόκληρος κόσμος, γεμάτος ανεμελιά, βαθιές φιλίες και στιγμές αληθινές που θα μείνουν χαραγμένες για πάντα.

Μάθαμε να χαιρόμαστε με το λίγο, να νοιαζόμαστε ο ένας για τον άλλον και να ζούμε στο παρόν με αυθεντικότητα και ενθουσιασμό. Τώρα που ο κύκλος αυτός κλείνει, νιώθω το βάρος της αποχώρησης.

Μα ξέρω καλά πως όλα όσα ζήσαμε δεν τελειώνουν εδώ – ζουν μέσα μας, στις μνήμες και στις καρδιές μας, και θα συνεχίσουν να μας δίνουν φως στα χρόνια που έρχονται.

Αναστασία Καρατζά

Στέλεχος Πισίνας

Η πισίνα

Στην καρδιά του καλοκαιριού, η πισίνα είναι κάτι πολύ περισσότερο από απλή δροσιά. Είναι χώρος εκτόνωσης, ασφάλειας, εμπιστοσύνης και μικρών νικών. Κάθε παιδί βουτά με τον δικό του ρυθμό – άλλος διστακτικά, άλλος με φόρα. Μα όλοι κάτι κατακτούν: μια ανάσα παραπάνω, μια βουτιά πιο βαθιά, ένα χαμόγελο πιο πλατύ.

Κάθε μέρα παρατηρούμε μικρές αλλαγές – όχι μόνο στις βουτιές, αλλά και στα βλέμματα. Λίγο περισσότερη σιγουριά, λίγο λιγότερος φόβος. Στην πισίνα δεν μαθαίνουμε απλώς να κολυμπάμε. Μαθαίνουμε να εμπιστευόμαστε. Το σώμα μας, τον άλλον, τον εαυτό μας.

Είναι όμορφο να είσαι μέρος αυτού. Όχι μόνο της πισίνας, αλλά και του ίδιου του Μετοχίου.

Λεκάκη Νάντια

Στέλεχος Πισίνας

Δέκα καλοκαίρια μετά

Πριν από δέκα χρόνια, το καλοκαίρι του 2015, βρεθήκαμε και οι δύο ξανά στο Μετόχι το μέρος που ήδη αγαπούσαμε, ο καθένας από την δίκη του ματιά. Ήταν όμως εκείνο το καλοκαίρι που γνωριστήκαμε και αρχίσαμε να κάνουμε παρέα. Χωρίς να το καταλάβουμε, μπήκαν τα πρώτα θεμέλια μιας φιλίας που θα γινόταν σταθερό σημείο στη ζωή μας – και που κρατάει δυνατά μέχρι σήμερα.

Με τα χρόνια, μεγαλώσαμε. Οι ζωές μας άλλαξαν, το ίδιο κι εμείς. Όμως κάθε καλοκαίρι, κάτι μέσα μας παρέμενε το ίδιο. Περιμέναμε τη στιγμή που θα ξαναβρεθούμε στο Μετόχι, σαν να μην πέρασε ούτε μέρα. Και κάθε φορά που βρισκόμασταν εδώ ξέραμε: είμαστε σπίτι.

Η κατασκήνωση μας έμαθε τι σημαίνει να είσαι κομμάτι ενός συνόλου. Να ακούς. Να δίνεις χώρο. Να προσφέρεις χωρίς να ζητάς. Να χτίζεις σχέσεις που δεν είναι επιφανειακές. Να συνυπάρχεις με ειλικρίνεια. Οι αρετές αυτές μας συνόδευσαν έξω από την πύλη του Μετοχίου και έμειναν μαζί μας – στις φιλίες μας, στις σχέσεις, στις επιλογές μας.

Και τώρα, δέκα χρόνια μετά, επιστρέφουμε στο Μετόχι όχι πια ως παιδιά, αλλά ως κοινοτάρχες. Με την ίδια αγάπη, αλλά με περισσότερη ευθύνη. Με την ίδια λαχτάρα, αλλά με βαθύτερη κατανόηση. Δίνουμε πίσω ό,τι μας δόθηκε απλόχερα: χαμόγελα, παιχνίδι, εμπειρίες, αξίες!

Για εμάς, το Μετόχι δεν είναι απλώς μια κατασκήνωση. Είναι το κοινό μας σπίτι. Εκεί όπου ξεκίνησε η φιλία μας, εκεί όπου δυναμώνει κάθε καλοκαίρι. Είναι το μέρος που μας έμαθε πως οι σχέσεις που χτίζονται με αγάπη και χρόνο, μας συνοδεύουν για μια ζωή.

Στα επόμενα δέκα!

Κοινοτάρχες 1ης και 4ης

Δήμητρα Σιάσου

Γιώργος Καραλής

Οδηγώντας στο ξακουστό Μετόχι

Το καλοκαίρι ήρθε και μαζί του η μοναδική ευκαιρία να προσφέρω κι εγώ ως οδηγός σε αυτό το ξακουστό «Μετόχι», το μέρος που έχει σημαδέψει τόσες καρδιές και έχει δημιουργήσει ανεπανάληπτες αναμνήσεις. Ο ρόλος μου; Να μεταφέρω τα παιδιά, τα δέματα και τα γράμματα των κατασκηνωτών, δημιουργώντας έτσι έναν πολύτιμο σύνδεσμο επικοινωνίας με τους γονείς τους και το αντίστροφο. Αυτή η συνεχής ανταλλαγή μηνυμάτων και συναισθημάτων, τόσο μικρών όσο και μεγάλων, δίνει μία επιπλέον διάσταση στην εμπειρία μας εδώ.

Η δυνατότητα να γίνω ο «αγγελιοφόρος» των παιδιών, να μοιράζω μικρές, αλλά τόσο σημαντικές στιγμές επικοινωνίας και συγκίνησης, με γεμίζει με ικανοποίηση και ενισχύει την αίσθηση της αξίας που προσφέρουμε όλοι μαζί στην κατασκήνωση.

Κάθε γράμμα ή πακέτο που παραδίδεται, κάθε μικρή λέξη που φτάνει από το σπίτι, είναι ένα κομμάτι της καθημερινής ζωής των παιδιών που συνδέει τον κόσμο του «Μετοχίου» με την εξωτερική πραγματικότητα. Είτε είναι ένα μήνυμα γεμάτο αγάπη από τους γονείς, είτε μια λέξη ενθάρρυνσης, κάθε τέτοια στιγμή φέρνει ένα χαμόγελο, μια συγκίνηση και μια αίσθηση ότι το «Μετόχι» είναι πράγματι ένα δεύτερο σπίτι για τα παιδιά.

Αυτή η σύνδεση που δημιουργείται μέσα από τις μικρές, καθημερινές στιγμές, με γεμίζει με αίσθημα ικανοποίησης και περηφάνιας, καθιστώντας με κι εμένα μέσα από αυτόν τον ιδιαίτερο ρόλο, αναπόσπαστο κομμάτι αυτής της όμορφης κατασκηνωτικής εμπειρίας.

Μιχάλης Ντόντης

Οδηγός ΤτΕ

Το δώρο του Μετοχίου

Κάθε καλοκαίρι στο Μετόχι είναι ένα δώρο για όσους και όσες αποτελούν μέρος αυτού. Η κατασκήνωση εδώ μας προσφέρει απλόχερα έντονες στιγμές χαράς, γέλιου, απόλαυσης και ξεγνοιασιάς. Εδώ χτίζουμε φιλίες και συντροφικές σχέσεις. Μαθαίνουμε να μοιραζόμαστε και να συνεργαζόμαστε και γινόμαστε ένα μέσα από τραγούδια, συνθήματα και άλλα πολλά. Ερχόμαστε κοντά στη φύση, χορεύουμε, παίζουμε, τρέχουμε ή απλά κάνουμε παρέα.

Φυσικά δεν λείπουν και οι δύσκολες στιγμές. Όμως κι αυτές είναι ένα δώρο. Μέσα από αυτές παίρνουμε μαθήματα και γινόμαστε καλύτεροι, δυνατότεροι, σοφότεροι άνθρωποι. Αναγνωρίζουμε και διορθώνουμε τα λάθη μας, ανατρέπουμε τις προκαταλήψεις μας, καταπολεμάμε τα άγχη, τις φοβίες και τις ανασφάλειές μας.

Φέτος το Μετόχι έχει γενέθλια και φτάνει στα γηρατειά. Όμως είναι πιο ακμαίο από ποτέ χάρη στη ζωντάνια και νιότη των παιδιών και των στελεχών του. Φέτος το Μετόχι γιορτάζει και το δώρο είμαστε εμείς και οι αναμνήσεις μας. Και όσο εξελισσόμαστε εμείς θα εξελίσσεται κι αυτό και θα παραμένει ζωντανό για πολλά χρόνια ακόμα!

Με αγάπη,

Κατερίνα Ιωαννίδου

Ψυχολόγος

Μπάλα Παντού!

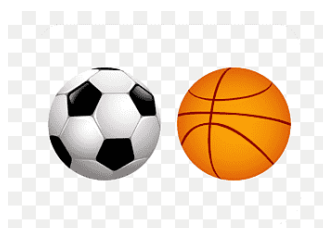
Στην κατασκήνωση, δεν παίζει ρόλο αν παίζεις με τα πόδια ή με τα χέρια — αρκεί να κυνηγάς τη μπάλα! Το πρωί βάζουμε καλάθια, το απόγευμα γκολ, και το βράδυ μετράμε... ιδρώτα και γέλια!

Μπάσκετ ή ποδόσφαιρο; Άσ' το καλύτερα, εδώ τα συνδυάζουμε όλα! Σουτ, πάσες, τάπες, ντρίμπλες και γκολάρες — όλα χωράνε στο γήπεδο της διασκέδασης!

Το μόνο φάουλ εδώ είναι να μη συμμετέχεις! Άρπαξε τη μπάλα (όποια βρεις μπροστά σου!) και έλα να παίξουμε... γιατί στην κατασκήνωση είμαστε μια ομάδα!

Μπάστας Μιχάλης

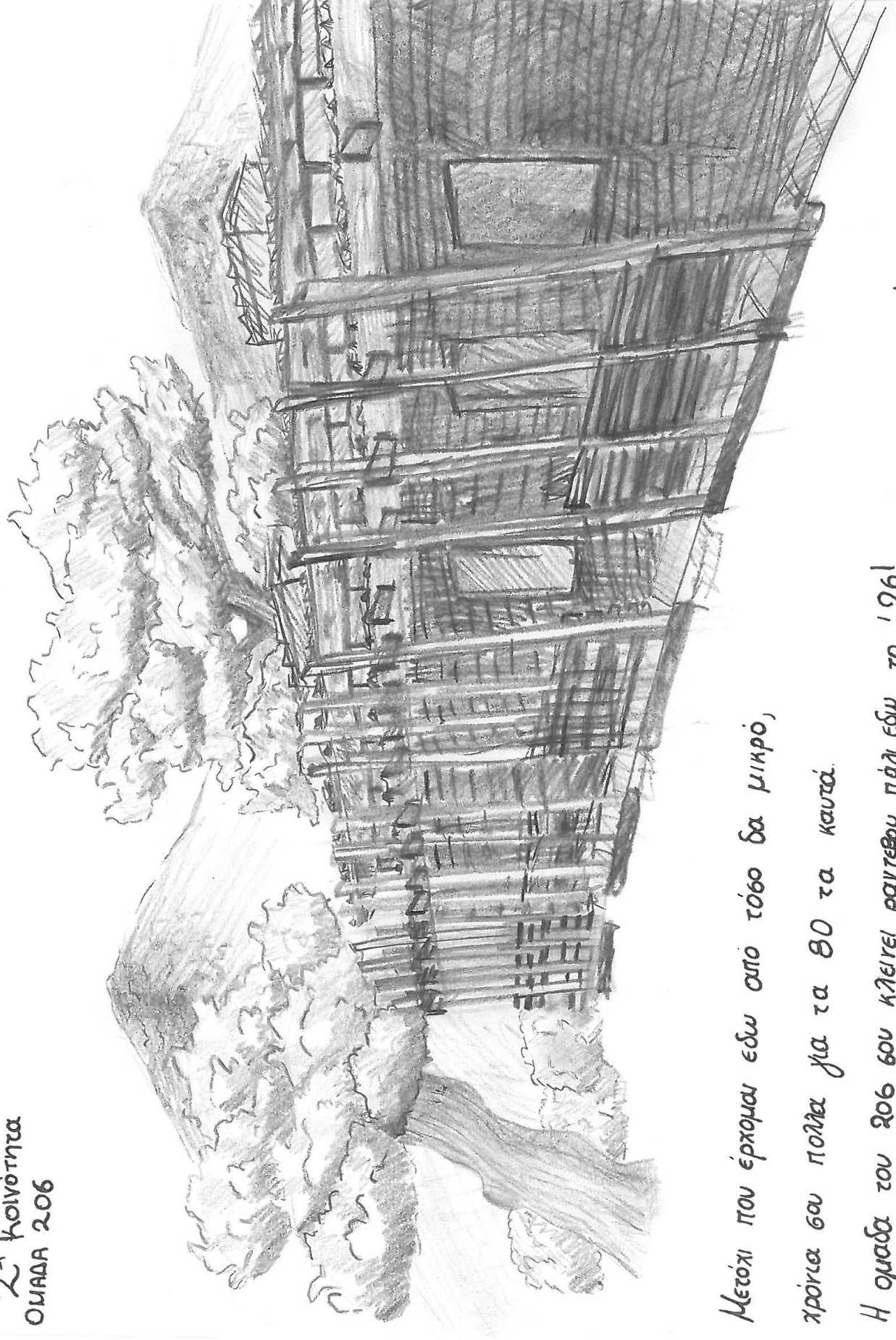
Στέλεχος Μπάσκετ

Στέλιος Γιακιντζής

Στέλεχος Ποδοσφαίρου

2^η Κοινότητα
ΟΜΑΔΑ 206

Μετόχι που έρχομαι εδώ από τόσο δα μικρό,
χρόνια σου πολλά για τα 80 τα καυτά.

Η ομάδα του 206 σου κλείνει ραντεβου πάλι εδώ το '26!

Δανάη Κακρονάνη.

Κατερίνα
Ηλιάκη

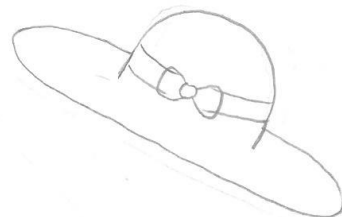
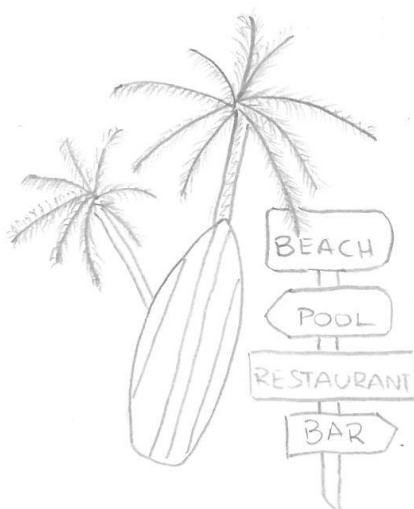
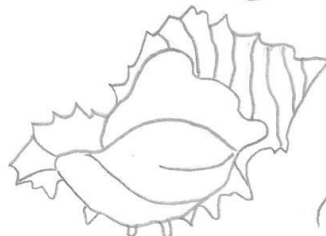
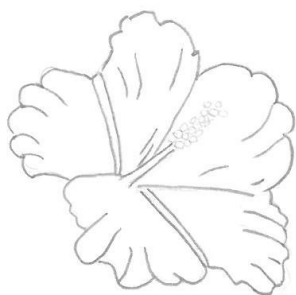
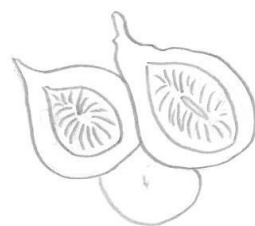
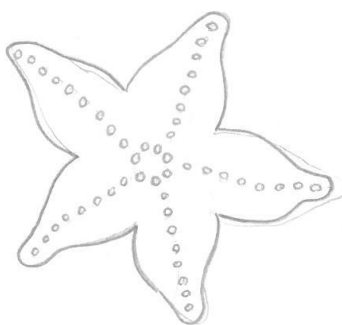
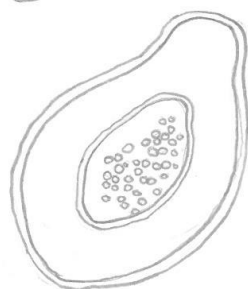
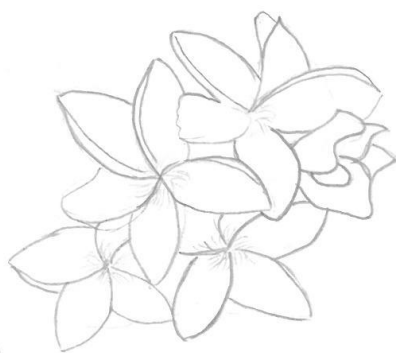
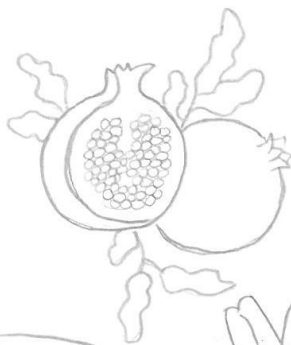
ΚΡΥΠΤΟΛΕΞΟ

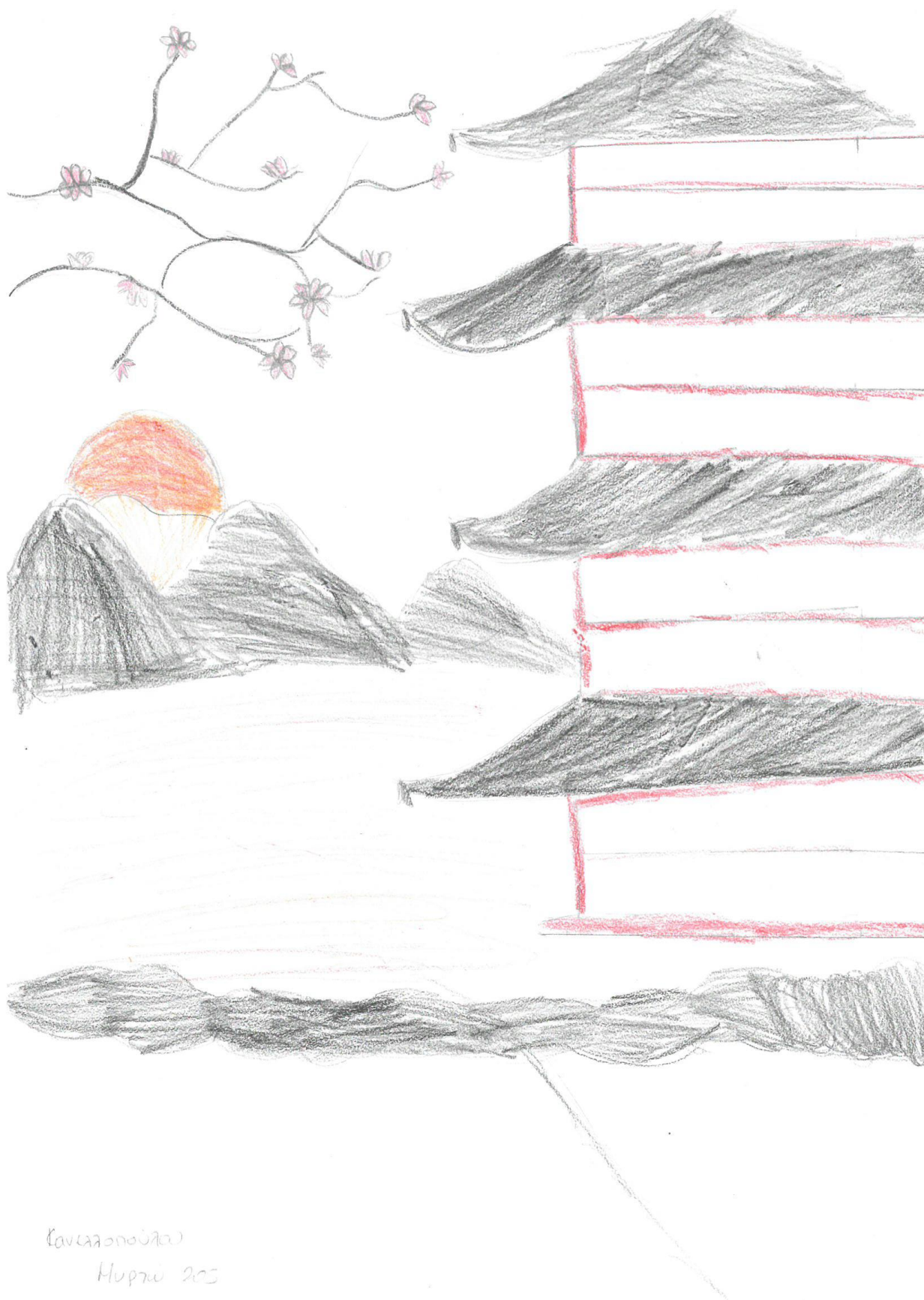
9 ΛΕΞΕΙΣ!

Δ	Β	Α	Γ	Φ	Τ	Α	Λ	Ι	Μ	Π	Α	Ν
Σ	Σ	Π	Ρ	Π	Ρ	Σ	Τ	Δ	Ζ	Ο	Π	Ρ
Κ	Η	Χ	Ο	Κ	Ο	Φ	Χ	Μ	Ε	Ξ	Ρ	Α
Λ	Μ	Ε	Τ	Ο	Χ	Α	Ρ	Α	Λ	Η	Χ	Γ
Μ	Α	Ψ	Ο	Κ	Β	Υ	Γ	Ν	Π	Ψ	Γ	Κ
Ο	Ι	Ζ	Δ	Μ	Τ	Ι	Κ	Θ	Ι	Ξ	Β	Α
Ν	Α	Ο	Α	Ν	Γ	Γ	Β	Β	Σ	Ι	Φ	Β
Ρ	Ε	Α	Ε	Α	Λ	Θ	Κ	Τ	Ι	Β	Δ	Η
Π	Μ	Ν	Ρ	Ρ	Μ	Α	Λ	Ν	Ν	Ε	Κ	Σ
Μ	Α	Δ	Ο	Γ	Δ	Ο	Ν	Τ	Α	Ζ	Γ	Λ
Ξ	Ν	Ρ	Τ	Τ	Χ	Ε	Ψ	Α	Β	Ο	Δ	Δ
Ο	Ι	Φ	Ν	Η	Μ	Ζ	Ο	Φ	Π	Φ	Ρ	Α
Θ	Τ	Υ	Ν	Θ	Σ	Ξ	Χ	Ψ	Γ	Ι	Φ	Ρ
Ε	Ο	Π	Ο	Η	Θ	Η	Σ	Α	Υ	Ρ	Ο	Σ
Α	Υ	Α	Υ	Σ	Τ	Α	Ν	Ψ	Α	Χ	Κ	Λ

ΟΜΑΔΑ 206

Άννα Παναγιωτοπού 201

Καλλιόπης
Μάρτιος 2015

20/7/2025

"Μετόχι που γλυκό"

Κοιτούς σου και είνα όλην ημέρα

Μετόχι μου έχεις πάρει τα μυαλά

Στο σπίτι στον δαυτερά

Η αβία είναι μια

Μετόχι να φέρουμε ζωή

Τα τσιπανά με καλούν εδώ

Εδώ!

Σελέχη κι οκαδάρες είναι εδώ

Εδώ!

Και πάντα θα είμαι εγώ

Στο Μετόχι που αγαπώ

Πρελαίνονται για σένα τραγούδι

TPA-FOY-ΔΕ!

Και όταν φέρουμε την γιορτή

Την γιορτή

Παράταμε όες κι είμαστε γελοί

Κοιτούμε τα ορσά

Τα κάνουμε σωστά

Μες στο Μετόχι είναι όλα καλά

Καλά

Από:

Χριστίνα Μ105

Βυροζαρίνα 106

Απειρημένο

(εύκολο) Sudoku

9								
	4		1	5	3	2	9	
	5	2	7			8	3	
	6	9		3	8	7		4
	1		4	7	9		6	
	3		6				5	
5	8	4	3		1	6	7	9
3		6	8	4	7	5	2	1
7	2	1	9	6	5	4	8	

3⁴ κοινότητα

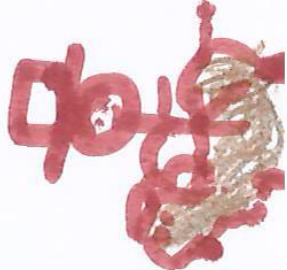
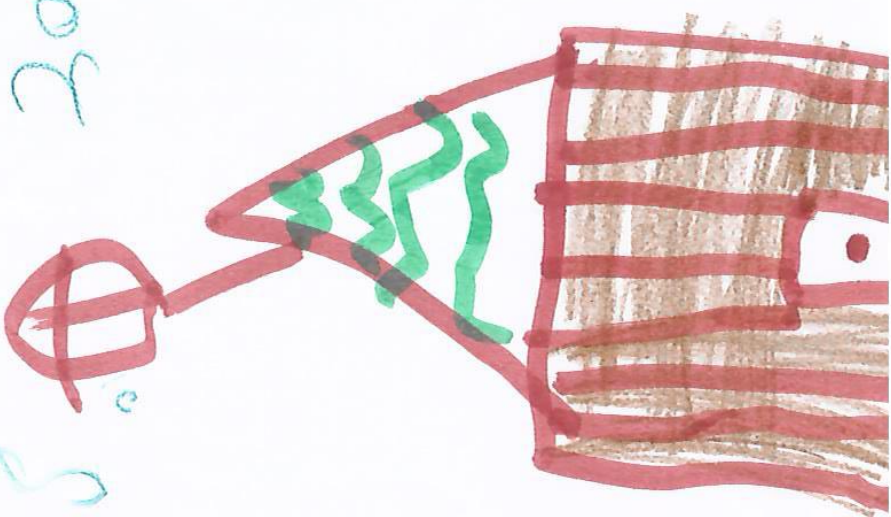
303

XP134V
2025

Apr 5
8 years

1067

Amurzon (406)

1 Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ

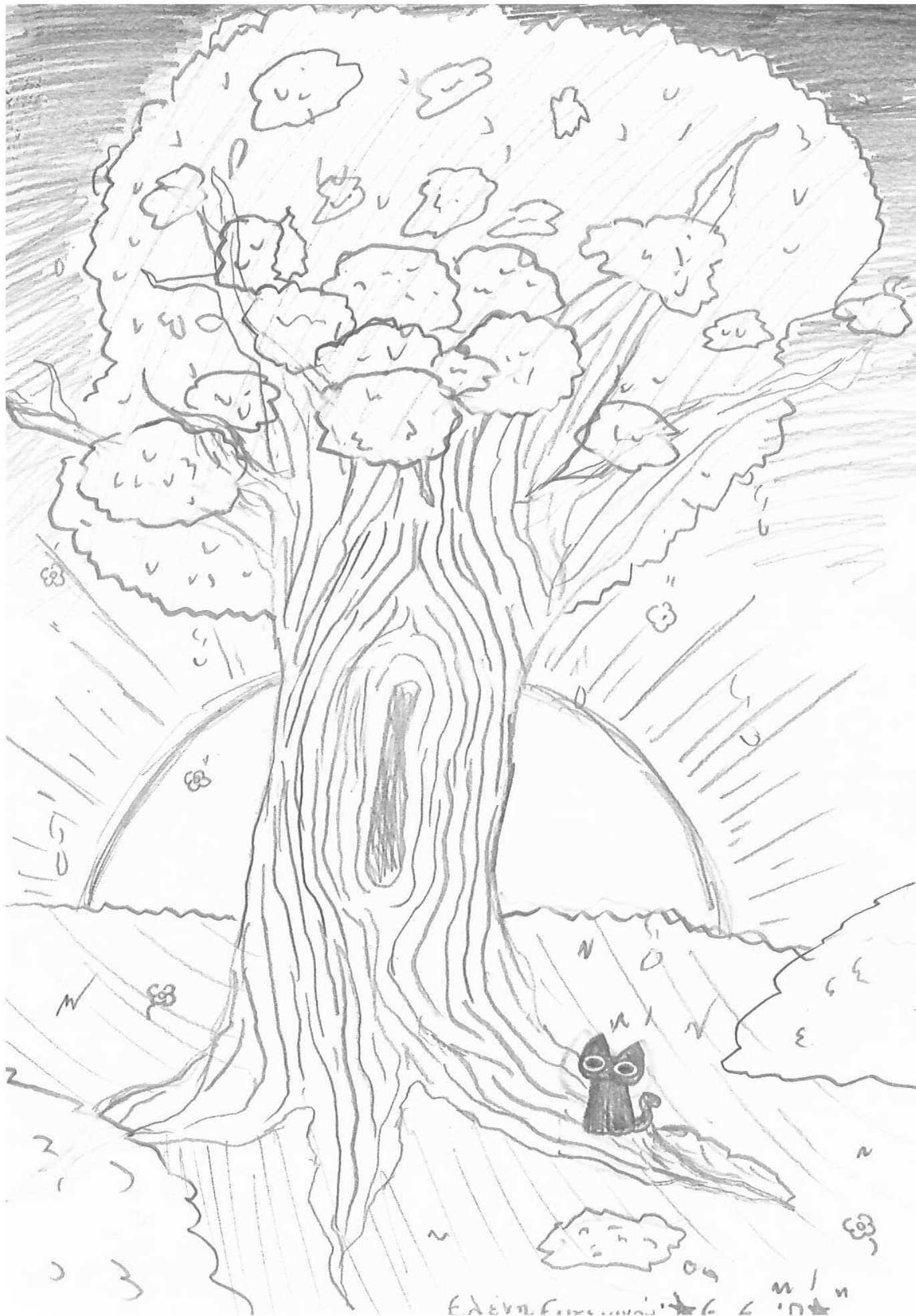
X A P O Y M E Z O

O M O P O O

T E K E O

E N Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ

M O N Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ

Στο Μετόχι το γλυκό
με τον ήλιο του γαληπερά,
ακούχονται φωνές
παιδικές, τραγουδιές
'Ηρθα και έχω
να περάσω καλά
με χέλια και χαρά
Τι μαθήματα, τι βλακείες
όλα μου φαίνονται ανδίες
Είναι καλοκαίρι για
είσαι στο Μετόχι ξανά!

Νάγια Μπακογιάννη
102

Μετόχι, μια οικογένεια

Η αναλήψη της δέξης οικογένειας διαφέρει από άτομο σε άτομο. Για πολλούς σημαίνει δεσμός εξ αιματος, για λιγότερους ωστόσο οικογένεια είναι άτομα με τα οποία τελικά τους δίνουν πολλά περισσότερα απ' το ίδιο αίμα.

Είμαι ιδιαίτερα ευχερή να μπορώ να απομακρύνω τον εαυτό μου μέρος της οικογένειας του Μετοχίου. Φέτος είναι η τελευταία μου φορά ως καλασκηνώτρια, η τελευταία μου φορά που συγκαταλαμβάνω με τις κολλητές μου, που παίρνω μέρος στα αθλητικά τουρνουά, που συμμετέχω στο επισκεπτήριο, και όμως όχι το τέλος. Γιατί το ταξίδι μιας οικογένειας είναι ατελείωτο, και όμως ξεκινά πολύ νωρίς.

Το μετόχι έμαθα να σρώω το κρεβάτι μου, να είμαι ανεξάρτητη, να επικοινωνώ και να συνεννοούμαι με άτομα που δε ξέρω και παίνω απόδο να αγαπώ. Το μετόχι δε μαθαίνει απλά να επιβιώνεις, αλλά να ζεις, να βιώνεις και να δίνεις ψυχή σε ένα έργο που εις πολλά παραπάνω από παιδιά που μαινουν μαζί σε ζύλινα σπικάκια για 19 μέρες, φωνάζουν ενδιαφέρον φαγητό, συμμετέχουν σε αθλητικά τουρνουά και τραγουδούν και καμία κραυγή.

Και έτσι λοιπόν ανάμεσα σε αυτά τα έξι ζύλινα σπικάκια, μεσ' από κλάμα, χέλια, αμέριστα μας UNO, δυάκι, και Τίτλι, κραυγές που έχουμε τραγουδήσει με όλη μας τη ψυχή, σε δώδεκα μέρες θα φύγουμε από εδώ σαν καλασκηνώτριες για μια τελευταία φορά με παρέα τις συζητήσεις και τις σιχαμές που είναι πια ανεξίτηλες αναμνήσεις και το σημαντικότερο άτομα που ενώ πριν ένα χρόνο δεν γνώριζα πια αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της ζωής μου, και ελπίζω για πολύ καιρό ακόμα.

Love you Pookies,
Κλειώ Πάσιου 305

Αφιερωμένο

Sudoku!!

(δύσκολο)

5		4	2	7	9			6
	3				1	4	7	8
6					3			
8	6	1	4					7
	9			5			2	
4	2		3	8		6		1
1						2		
9						7	8	
	5	8	7				6	9

3η κοινότητα

303

Αγαπημένο

Sudoku (Μέγιστο)

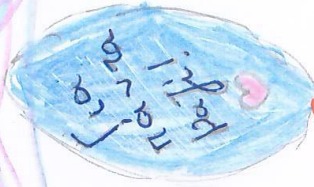
		9	7		3		8	5
	8			6				9
2	7		8			1	3	4
8	2		9		7			
			3		2			
			5		6		1	8
3	6	8					9	1
7				9			4	
1	9		6		5	8		

34 κοινά

303

80 χρόνια μαζί

και συνεχίζουμε.....

Για γένα φω!

Για γένα τραγουδιό!

Και θα βγαπών και θα
β'γαπών και θα β'γαπών!

Αριάννη Τραχανατζή

103

Τι μας χάρισε
το μέσο κι,

τι ήθελε μαζί

του καινούργιου

μαζί του...

Ανεκτίρητο

χωρίς υπερβολές

γιατί θρήκαρε

αυτό το βέρος

όπου μας αποδέχ-

τηκε, μας αγάπη-

σε ζέροντας όρε

δεν είχατε τ'έλεος

αλλά μας αποπεριφέρ-

θηκεσαν να
ήμασταν!

KENYA

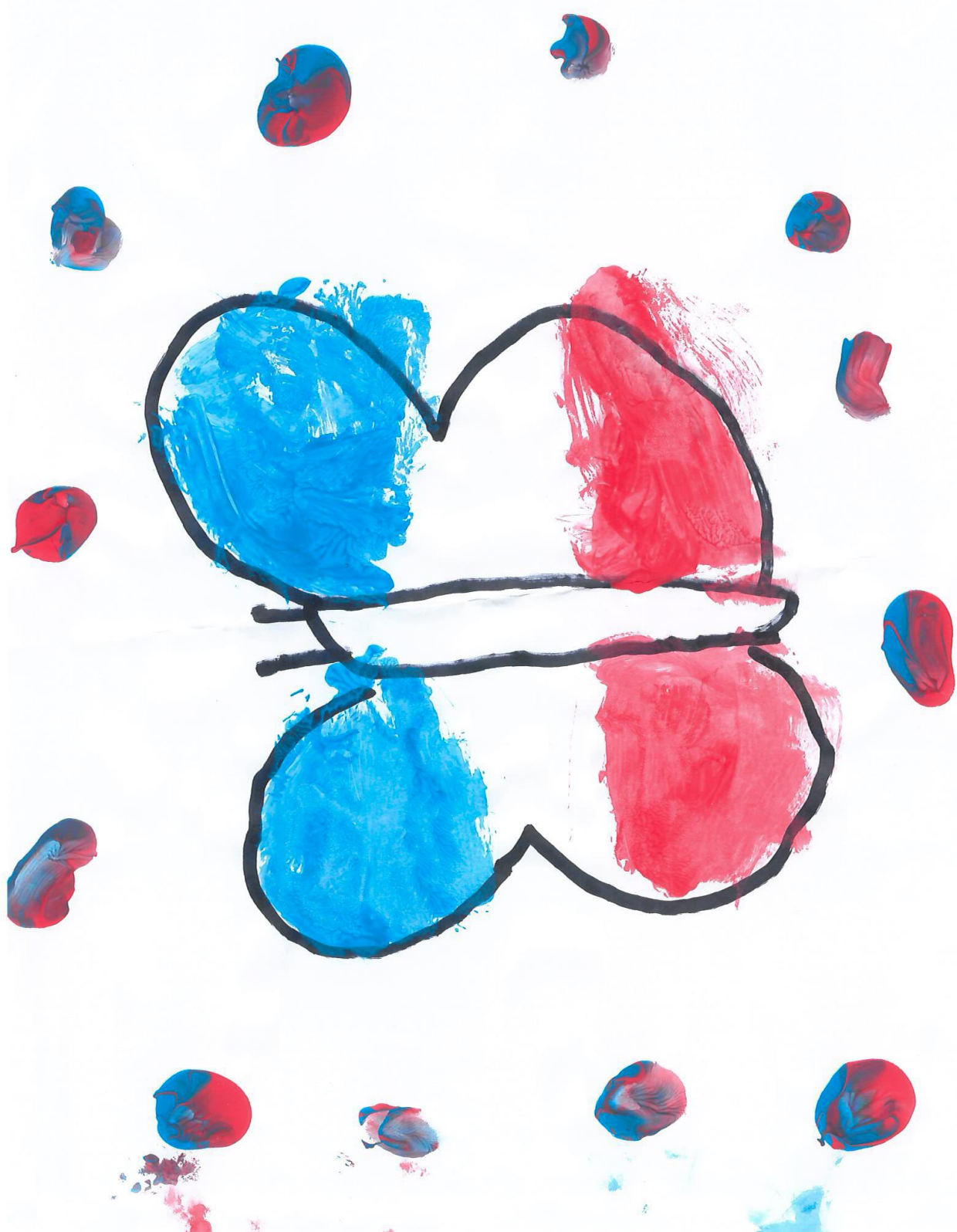
Δημοκρατία
ΝΑΖΙ ΡΟΣ
502

ΚΡΥΠΤΩΛΕΞΟ

-25 λέξεις → ↑

Σ	Κ	Α	Κ	Ι	Θ	Δ	Θ	Ι	Π	Α	Ρ	Α	Θ	Υ	Ρ	Ο	Ι	Σ	Τ	Ο
Ρ	Ο	Α	Φ	Λ	Α	Ρ	Φ	Ο		Δ	Π	Α	Ρ	Ι	Σ	Α	Ο	Κ	Ρ	Α
Α	Υ	Ι	Ψ	Κ	Α	Τ	Α	Σ	Κ	Η	Ν	Ο	Σ	Η	Δ	Β	Α	Θ	Α	Σ
Η	Κ	Α	Β	Δ	Ο		Γ	Γ	Δ	Ι	Ι	Γ	Α	Ι	Θ	Ρ	Ο	Σ	Π	Υ
Τ	Φ	Ι	Β	Κ	Α	Ρ	Η	Ι	Ο	Ο	Π	Α	Γ	Ο	Τ	Ο	Μ	Ι	Ε	Π
Ι	Υ	Ε	Χ	Ι	Η	Ε	Τ	Κ	Ο	Ι	Ι	Ι	Ι	Ι	Γ	Π	Σ	Σ	Ζ	Ρ
Ι	Π	Ι	Ο	Α	Ε	Κ	Ο	Ι	Ν	Ο	Τ	Η	Τ	Α	Ζ	Ο	Θ	Ξ	Ι	Ι
Β	Α	Κ	Ι	Ε	Σ	Α	Α	Δ	Ν	Ζ	Β	Γ	Ι	Α	Σ	Ο	Μ	Π	Σ	Α
Π	Υ	Ρ	Ε		Ο	Π	Λ	Α	Μ	Β	Μ	Α	Ι	Χ	Υ	Ζ	Α	Θ	Ο	Κ
Ε	Β	Ε	Α	Η	Α	Ε	Υ	Μ	Ψ	Α	Ρ	Ι	Ζ	Η	Ο	Ζ	Ρ	Ο	Ο	Σ
Π	Ι	Σ	Ο	Υ	Ι	Λ	Σ	Τ	Σ	Ι	Ρ	Σ		Γ	Π	Υ	Α	Λ	Υ	Ρ
Ξ	Β	Ι	Υ	Φ	Υ	Ο	Α	Α	Σ	Ψ	Α	Ζ	Μ	Θ	Ο	Α	Κ	Τ	Μ	Λ
Λ	Λ	Ρ	Α	Λ	Ε	Π	Ο	Υ	Μ	Ι	Π	Π	Ε	Σ	Δ	Σ	Α	Ι	Π	Ι
Γ	Ι	Τ	Ε	Ο	Α	Ι	Ι	Γ		Δ	Ε	Ν	Τ	Ρ	Ο	Χ	Σ	Ο	Υ	Φ
Ο	Ο	Ε	Ι	Β	Π	Ο	Ο	Β	Γ	Ι	Ρ	Α	Υ	Μ	Σ	Λ	Λ	Ζ	Θ	Τ
Σ	Θ	Α	Η	Υ	Μ	Ρ	Υ	Δ	Σ	Ι	Ι	Ι	Ι	Ι	Φ	Λ	Υ	Μ	Ο	Σ
Ε	Η	Λ	Ι	Ο	Σ	Α	Σ	Ι	Λ	Ι	Ο	Σ	Π	Υ	Α	Ζ	Ο	Β	Α	Σ
Γ	Κ	Ξ	Α	Σ	Ν	Ι	Π	Τ	Ρ	Ι	Υ	Π	Λ	Α	Ι	Υ	Ψ	Ο	Λ	Α
Η	Η	Γ	Ε	Ι	Μ	Ζ	Ν	Ο	Π	Ι	Σ	Ι	Ν	Α	Ρ	Ζ	Α	Π	Υ	Ν
Ζ	Ι	Σ	Κ	Α	Ρ	Π	Ο	Υ	Ζ	Υ	Α	Ν	Ι	Μ	Ο	Π	Λ	Ο	Ο	Α
Λ	Ε	Θ	Ι	Κ	Θ	Μ	Ο	Ο	Π	Ι	Ι	Ι	Ι	Β	Λ	Π	Ι	Σ	Ρ	Σ
Β	Ι	Α	Ν	Τ	Ι	Η	Λ	Ι	Α	Κ	Ο	Ο	Ι	Ρ	Α	Ι	Δ	Ι	Σ	Ε
Φ	Ζ	Α	Μ	Ο	Λ	Υ	Β	Ι	Λ	Ι	Ε	Ρ	Β	Μ	Ρ	Ν	Ι	Η	Α	Π
Ν	Σ	Ε	Ε	Δ	Β	Ξ	Υ	Σ	Ο	Θ	Σ	Ο	Π	Ο	Π	Ε	Ν	Ε	Ρ	Ο

Κοίτων Κοκκινός (ΚΚ)

Αγαπημένο Μετοχάκι,

τόσα χρόνια μαζί έχουμε περάσει χαρές,
λύπες αλλά και μοναδικές στιγμές. Μετά
από δέκα αξέχαστα καλοκαίρια ως
κατασκηνωτικές ηρώες ηδυσάρευση ώρα να
κλείσει ένα κύκλος γεμάτος αναμνήσεις
και θυμηλίες που εξελίχθηκαν σε φιλίες
και έγιναν εγκάρδιες σχέσεις που θα
κρατήσουν μια ζωή.

Έχοντας περάσει από όλες τις κοινότητες
και έχοντας θυμώσει διαφορετικά σπείλη,
ομαδάρχες και αρχηγεία, ήθεον κατανοούμε
την αξία της κάθε κοινότητας αλλά και την
τρέλα που κουβαλάει μέσα της.

Κάθε καλοκαίρι περιμένουμε με ενθου-
σιασμό και ανησυχία τη στιγμή
που θα περάσουμε από την πόλη και θα
ξαναανταλήσουμε το μαγικό αυτό μέρος
που δεν είναι μόνο ένας χώρος ελευθερίας
και ευμελείας αλλά για πολλούς ένα
καταφύγιο.

Έφτασε η στιγμή να μπούμε στη θέση
των παιδιών που βλέπαμε τα προηγούμενα
έτη να ολοκληρώνουν την κατασκηνωτική
τους ζωή και να επιστρέφουν ως
ομαδάρχες.

Γεμάτος συναισθήματα βάζουμε ζελίκια
σε αυτή την παράγραφο της ζωής μας,
θυμίζοντας πως αυτό δεν είναι το
τελευταίο αυτό.

Τέλος θέλουμε να δώσουμε ένα τεράστιο
ευχαριστώ σε όλους όσους συνέδεσαν το
κατασκηνωτικό μας ταξίδι και μας βοήθησαν
να φτάσουμε στη θέση που βρισκόμαστε
σήμερα!

Αυτίο Μετοχί ♡
Χατζηχωριά
Λαίνα
Κουταζοπούλου
Ζωή
Λεωάνη
Θωμαΐς

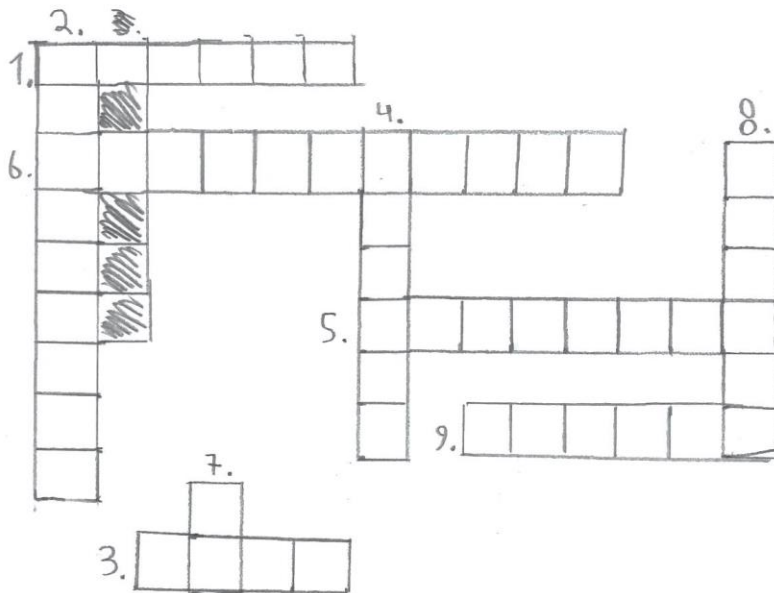
101

Μάχλα, 101

6th 10/14

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

οριζόντια

1. Η κατασκήνωση το...
5. Ο καλύτερος αρχηγός
6. Ο καλύτερος υπαρχηγός
9. Ο γύρος του κόσμου σε 80...

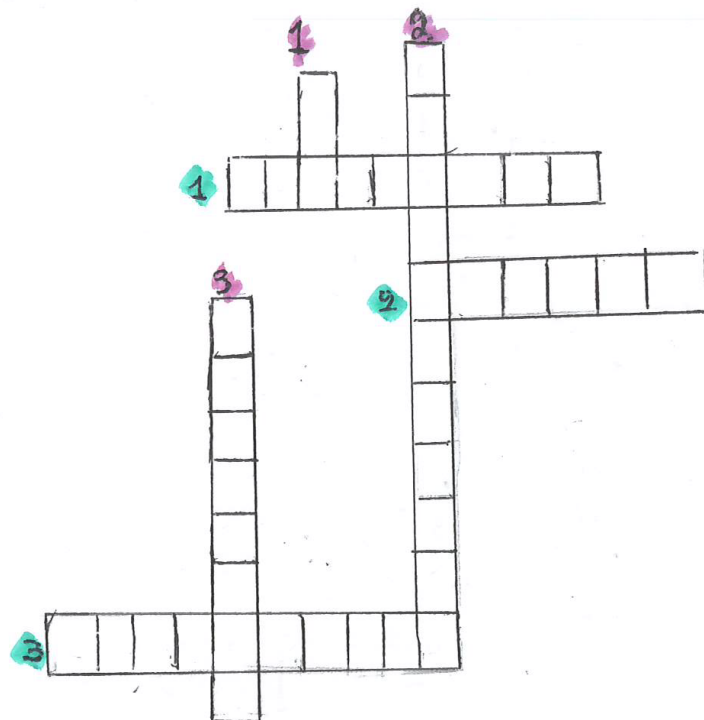
κάθετα

2. Πρώτη μέρα μεσημεριανό φαγητό.
3. Ποτέ λδρύθηκε το Μεζόχι.
4. Τι κάνουν οι κατασκηνωτές πριν στο αρχηγείο
7. Πόσα άτομα είναι στην 5η κοινότητα
8. Σειλήκος Μπάσκετ

1. ΜΕΤΟΧΙ, 2. ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ, 3. ΕΝΑΤΗ, 4. ΕΝΑΡΗ,
5. ΡΑΓΚΑΒΗΣ, 6. ΚΑΡΑΜΗΤΕΟΣ, 7. 39, 8. ΜΝΑΣΤΑ
9. ΧΡΟΝΙΑ

Άγγελος- Μοίτης
Φρόκας
Δημοσθένης
Πάβελνακης

ΤΟ 2 ΤΑΥΡΟΙ ΕΞΟ ΤΟΥ ΜΕΤΟΧΙΟΥ

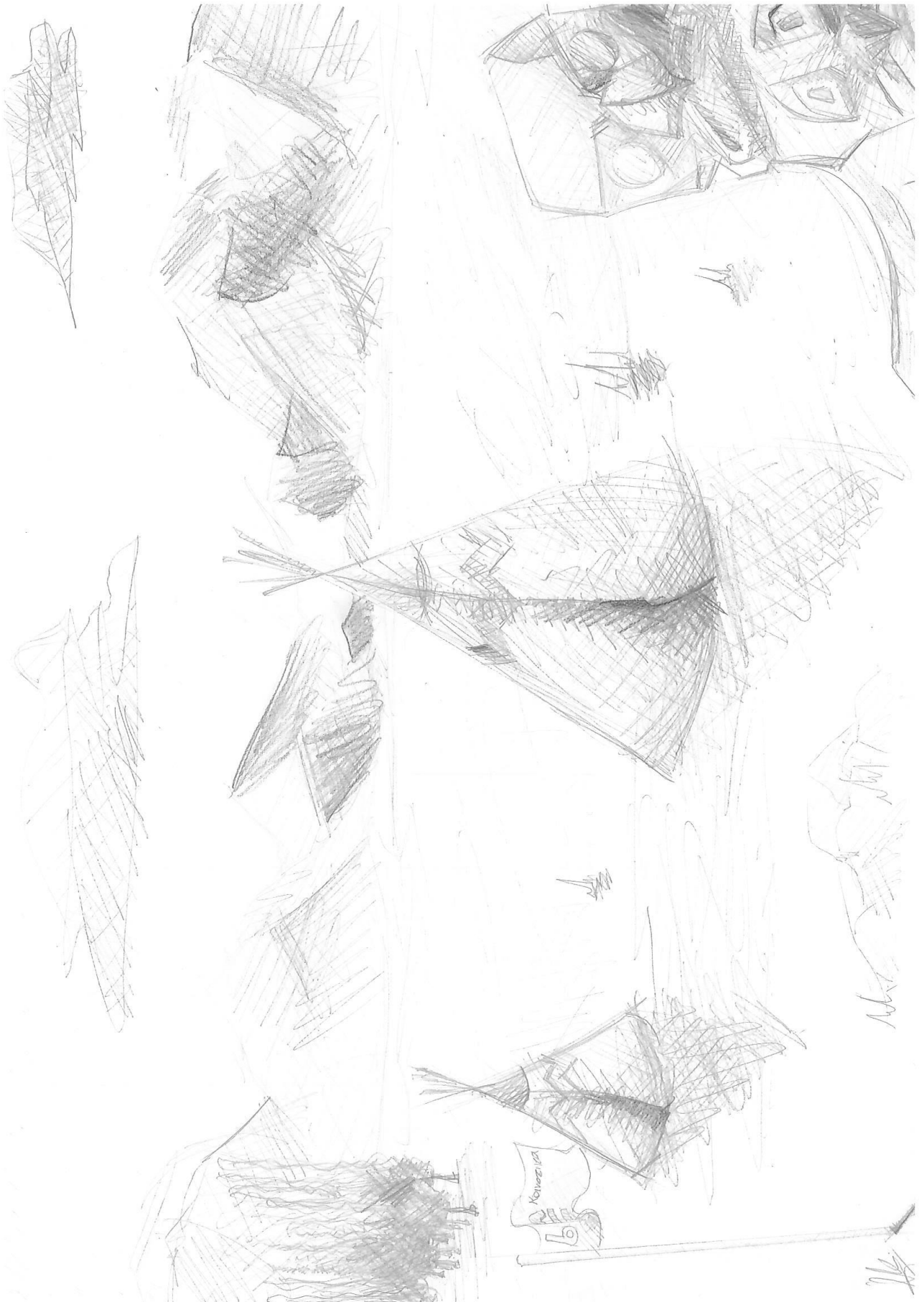
ΚΑΘΕΤΑ:

1. ΚΑΘΕ ΚΩΩΡΤΗΤΑ Α ΠΟΤΕΛΕΙΤΕ ΑΠΟ(....) ΟΜΑΔΕΙ(ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ 5η)
2. ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΤΟΧΙ(....)
3. ΟΤΑΝ ΣΕ ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΣΕ ΚΛΟΝΩ ΣΤΟ(....)

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ:

1. ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΞΙ(....)
2. ΚΑΘΕ ΠΡΟΩΠΛΗΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΣΗ ΤΗΣ(....)
3. ΤΑ ΠΡΟΤΑΘΛΗΜΑΤΑ ΥΝΟ ΚΑΙ ΖΩΚΙ ΠΟΙΣΟΝΤΑΙ(....)

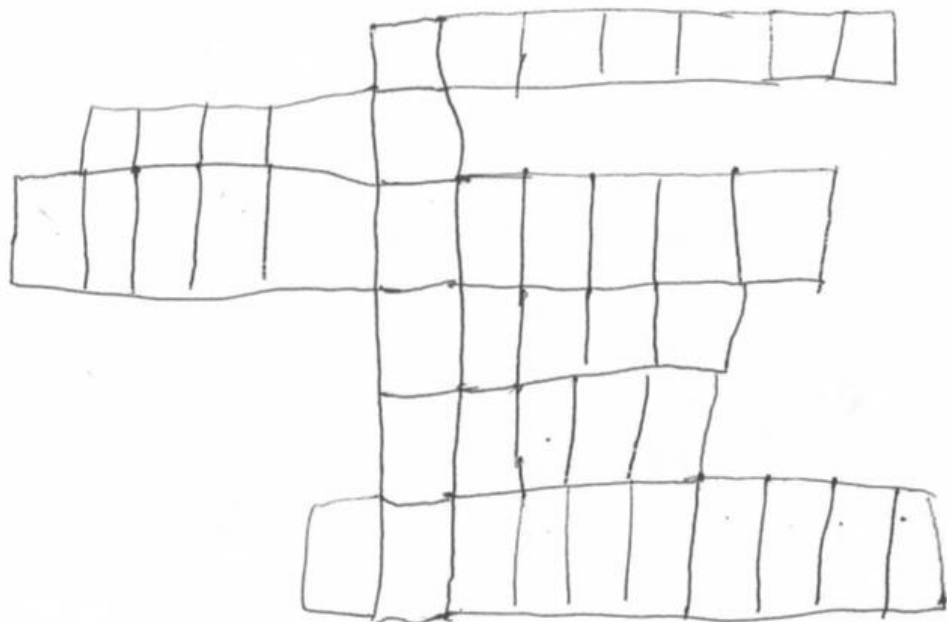
Φίλην καρίων

Αριθμός 103
Τραγουδάει

Μα ελάτε
ελάτε ελάτε

Μα ελάτε
ελάτε ελάτε
ελάτε ελάτε ελάτε!

- 1) Που παίζεις με τα χέρια αλλά δεν είναι volley;
- 2) Που παίζεις με τα χέρια αλλά δεν είναι μπλόκετ;
- 3) Που αναδύκεται η δημιουργικότητά σου;
- 4) Που συρφετιώνεσαι;
- 5) Είναι μέσα στο επισκεπττήριο.
- 6) Κτίριο που παίρνουν μέρος πολλοί τουρνουά.

106

SOS Μουντζούρης Χρήστος

80

XPONJA

METOXI

